

జీవనద అమల్చ నిధి, నన్న మగళు నిధియొన్న కోట్టియింది. ఏకే సన్న బ్ర్యాంకాగే యోచిసుచే? నిన్న హోరతు నన్న జీవనదల్లి బేరే హాస్టీగే జాగపల్లి నీమి. నెను ఇల్లిస్లుద్దన్న యాకే యోచిసి నన్న మనస్సు కాలు మాడికొండు ఇల్లిద్దన్న మ్యామేలే ఎళ్ళదుకోశ్శుక్కిద్ది? ఇదు నమ్మిష్టరిగు సరియల్లి.

ఇబ్బర మనస్సుగళ నడువిన అంతపటఁ సరిదత్తు. మాతు ముక్కవాగి కరిదత్తు.

‘నమ్మ స్వానదల్లి నీపు సరి. ననగే నన్న ఆలోచనిగఁలు సరి. హగాదరే ఇదన్న తీమాన పడిసువవరు యారు?’ నిపి ప్రత్యాధికచూగి అవన ముఖ నోచుత్తు కేళింది.

అవనల్లూ ఉత్తరపరిల్ల. మనుషు తాను కండిద్దు, కేళిందు అభిప్రాత తన్న తక్కు నిలుకిద్దన్న హోందాణికి మాడికొండు అవన అనుకూలక్కే తక్కుదాద నిలువుగళన్న తల్లియుత్తునే. ఇబ్బర నడువేయు అంధ ఒందు సందిగ్గ ఎదురాయిత్తు.

‘నమ్మ సమ్మేయన్న యారో మారోయేవర ఎదురు ఇత్తుఫాక్కే హోదరే ఏను జేన్చిరుతే? నిసో అధిక మాడికొండు అనుసరిం హోగు’ ప్రదీప నుదిదాగ నిపియ ముఖిదల్లి అసహని మూడితు.

‘అందరే... ఈగలూ నిమ్మ దృష్టియల్లి నన్నదే తప్పు ఎనువతిదే’ ఎస్టే మాతనాదిదరం నిపి మత్తే ఇద్దల్లిగే బరుతుల్లి హోరతు తన్న మాతు బిప్పికొణ్ణుత్తిల్లలువాడ్ద రింద అపథ బి మాతనాదువుదు వ్యాధివేసి అవను ఎద్ద.

‘నడి, ఉఱి మాడోణ’ ఎంద. అవశు కుఱితల్లింద కదలలిల్ల. అపాగే ఈ కగ్గంటిన పరిహార హేగేయుదే ఒందు గొందలవాయిత్తు. అవన అపవాదగళన్న స్క్రీకిసలు అవశు సిద్ధిరాలిల్ల. నిధి తన్న రక్క హంచికొండు కుట్టిద మగు. తాను నపమాగళు హోత్తు, హేత్త కందన్న తాను హక్కే మాడువేనే? తాను ఇంధ సందభపన్న కనసల్లూ ఉఱిషలారే. ఇన్న ప్రదీప తన్న బగ్గే ఇంధ ఆలోచనియొన్న హేగే మాడిదరు? కణ్ణారే కండరెందు హేత్తిద్దురారే. ఇన్న తపరుమనియల్లి నిధియొన్న టిబొన్లల్లిరిష్టు ఆ కృత్తికాళ మశ్శాలే. తాయియ భరుచ్చే ఆ మశ్శాలు సుఖ్యాదిద్దయా స్వాపు. ఇదన్న ప్రదీప దొడ్డ సగితి మాడి ఉళిపర మందే తన్నన్న అపరాధియంతే చించిసువ ప్రయత్న ఏకే మాడబేచే? అవనిగే మానసిక సమ్మే ఇదేయే? అవన ఈ అపాధిగళన్న దూర మాడబేచాదరే తానే పనాదరూ మాడబేచు?

ఆగ ధట్టనే అపాగే తన్న గేళతి నమిత నెపాగిద్దలు. డిగ్రీయల్లి స్కోలిషన్లియన్న ఒందు ఏపయివన్నాగి ఆయ్యుకొండిద్దలు.

నంతర మదువే, మగువేందు సంసారదల్లి ష్ట్రోచిద్దవశు, ఈగ మత్తే యావుదేలే శీక్షణ సంస్యేయల్లి ఆప్చ సమాలోచనియు ఒందు వప్పద దిప్పుమా కోణాగే సేరికొండిద్దలు. ఆగాగ అపథ తరగతియ కాయిక్రమగఁ భావచిత్కగళన్న హంచికొణ్ణుత్తిద్దలు. అపథ ఇన్న ఇంటినో అపదియల్లిద్ద కారణి, తన్న సమ్మేయన్న బగ్గెకపరిశలు ఇన్న వ్లసాగిద్ద రింద అపథ మూలక యారాదరూ నురిత, అనుభవస్తు సమాలోచకియన్న కేళిదరే హేగిందు యోచిసి కూడలే నమితాగి కరే మాడిద్ద రింద సహజవాయే నమిత ఉత్సవకాగి ప్రత్యేయియిదలు.

‘పనే నన్న నేనిసికొండిద్దయా? ఏని విష్టు?’

‘ననగే ఒచ్చ కౌస్సెల్లర్ అగ్గు ఇదే. సంధిగో పసినలో. నిన్న హత్త బేడ. ఒక్క విపయ గంభీరవాగిదే. ననగే యారాదరూ నురివరు, స్వాగో ఆగి క్వాయల్ మాడువవరు బేఁఁకు. స్వల్ప అజ్ఞంటి. తీట్లు గ్రైడ్ గ్రైడ్ ఎందలు.

‘నన్న ఒచ్చేదు నమిప సమయ కోడు. నినే తిళిస్తున్న ఎందవలు యారానో సంపంచిసి ఒడసియే, నంబరా మత్తు ఏశాస కెళి కరే మాడిదలు.

‘నిన్న దిచ్చేల్లో వాప్స్ ఔప్పో మాడిదిని సందశనక్కే సమయ నిగదిపడిసికొండు హోగేబేకు. హోగేలే ముంచే కాల్ మాడి సమయ భిక్సు మాడికేలే గేళతిగే ధన్వాదవస్థిసి హోనే సంపక్ కదిదలు. ప్రదీపనిగి తాను కరిదొయబ్బికేందుకొండవశు, మరుదిన బేళగే సంపక్ససలు నిశ్శయిదలు. కోణియింద హోరందాగ, ప్రదీప ఆగలే నిధియోడనే ఆడుత్తిద్ద. ప్రభావతి నిధియ ఉఱిక్కే తయారు మాడలు కోరిదాగ నివేదితా ఎదురాదల్ల. ప్రదీపన అనుమాన బగెపరిసువ తనక తాను తాళ్ తందుకొళబ్బికేని అవనిగి సహకరిసువుదే ఒళిత ఎంద నిధిరిష్టిదలు. మరుదిన బేళగే సుమారు హత్తుకే ప్రదీప కచేలిగి తరలిద నంతర గేళతి కొట్ట నంబరాగి కరే మాడిదలు.

నిపేదితా స్వేకాలిష్టోగి కరే మాడిదాగ దా. రూపా అవరే కరే స్క్రీకిరిసిదరు.

‘దా. రూపా అవరు బేళత్తు’.

‘నానే... హేళమ్మ... ఏనాగబేత్తు?’

‘ననగే నిమ్మ బి మాతనాడువుదిదే. నన్న హస్టీండో అన్న కరే తరబేత్తు. యావాగ బరిషుదు? ఏపయ స్వల్ప గంభీరవాగిద్దము, తుతాగి నిమ్మ భేటి అవకాశ నేత్తీరా మేడమా?’

స్వల్ప హేత్తు ఆకే తన్న సందశకర అవధిపరిశీలిసి సమయ నిగదిపడిమి, ‘గురువార సంజే నాల్చుకే బరిషుదు?’ ఎందు కేళిదరు.

‘సరి మేడమా. నాను మత్తు ఇవరు బరుత్తేఁఁసే ఎందు బిప్పిగే తిళిందశు. సహాయికి ప్రభావతి తానే మిద్దగి నిధియ మత్తు నిపియ బేఁకు బేడగళన్న అరితు మాడతోడిదాగ నిపిగే అపథ మేలిన అసమాధానవెల్లవు కరిగొఱిత్తు. ఆకేగి నిధానవాగి హోందికొండు సణ్ణపుట్ట కేలసగళన్న హేళిదాగ ప్రభావతియ ఆంతంకు కరిత్తు. పరస్పర అవలంబనియు ఈ అవశ్యకతే ఇబ్బరిగు సమాధాన తరిసత్తు. ముఖ్యావాగి నిధి ఎరడే నిన్నకే ప్రభావతిగి బిప్పికొండిద్దలు.

ఏణా మగళిగే కరే మాడి విచారిసికొండాగ, కేలసక్క ప్రభావతి బిందిద్దు, మనయేలిగే సిసిచిపి అభిషిద్దర కురితు ఆకేయి బేఁకారు మాడికొండరు.

‘అణియందిగి ఏనాగిదే? యాకే హిగే విషిస్తునే అంత తిళియుత్తిల్ల. అవను ముంచే హిగే ఇరల్లి. నీను కుపారిద్ది తానే?’ ఎందు కణపథ వ్యక్తపడిదిదరు.

‘నాను చేసినాగే ఇద్దిని. సమ్మే ఇరువుదు అవరల్ల. అదక్కే గురువార స్కోలిషన్స్ హత్తిర అపాయింటోమంటో తోందిద్దిని. ఇవరన్న హిగే బిట్టిరే పరిష్టితి క్షేమిరి హోగబిషుదు’ ఎందలు. ఏణా హోన్న స్క్రీకరగే హాకి పతిగూ మాతనాడలు ఆశ్వద కొట్టరు.

కేళివరు మగళిగే, ‘అల్లుము, అడక్కు ముంచే అవను బి మారోయిందునేఁఁయిత్తు. అవను కురితు ఆందుకొళ్ళియేయు?’

‘హేగాదరూ కహిందు హోగ్రీని పప్ప. ఇదు నన్న సంసారద ప్రత్యే. అవర మనదల్లిరువ అనుమాన బగెపరిసదే హేడర పరిష్టితి వికోపస్కే హోగబిషుదు.’

‘ననగేనో అవను బిరువుదు అనుమాన’ ఎందు కేళివర రాగవేఁదరు.

‘నోర్సైని పప్ప. అప్పిగే నన్న బగ్గే సల్ద అపవాదగళివే. నాను నిధిన్న కోల్లలు హోగిద్దంత. నిమ్మల్లిగే బందాగలూ నానే మగున్న టిబొనల్లి ముళ్ళిద్దంతే. ఆ క్షేత్రికా ఇవరిగే ఇల్లిసల్లుద్దన్న హేళి, ననగే సమ్మే ఇదే అన్నవ థర మాతనాడిద్దాల్చి. అదు ఇవర తలేయల్లి బలవాగి కుతిదే.

‘నమ్మ గొత్తాయితేనే. నమ్మ అదన్న కేళి అవనిగి ఏను హేళబేఁకో తోంజలిల్ల. అతిరేకవాగి కల్గేసికొండే ఇదన్నేల్లా మాడతోడ్దానే. పప్పన్న నిస్మేత్తు బేఁకాదిత్తు.

‘సద్యకే బేడము, ఇవర బి మాతనాడ నయర హేళైని. అగ్గు బిట్టరే కరితేని’ (సతీష)